

Virágóceán

Szerző: Hajdu Petra 10. f

Érzem. Érzem az ibolyán szikrázó óriás virágóceánt, ahogyan hevesen ide-oda hullámoznak az ismeretlen széltől. A végtelen mező közepén elterülve csiklandoznak a jótét szirmok. Száradt ajkam eltátott, a rég lehunyt szemem égedezik, lassan teljesen nedv nélküli, mintha egy mélyre nyúló tó lassacskán kifogyna vizéből, s egy hatalmas árok lenne helyén. Farkasszemet bámulva harcolok a győzelemért ugyanolyan szürkén nézve, mint a feketeség felettem. Csak az van itten az égikincseken kívül. Sem más növények vagy állatok. Itt nincs élet. De még Hold sincs, mely olyvára hiányzik e sorstalan plakátnak, ordít a magánytól, s a szelet küldte rám haragjában. Nem hat meg. Semmi ragyogás nincs benne. A boldogságot jelző csillagoktól elfordult, melynek okán a Hold szóba sem áll vele. S nincs olyan ember, kinek kertéért hajlandó megmutatni a millió violás kankalinszálat e világnak. Emiatt teljes a feketeség a külvilágnak. Sajgó tekintetem, ezideje fáj, azon nap óta. Oly terhet pakolt gyöngé vállaimra, ami valójában az ő feladata lenné. Egy szempár sem képes látni, ám számomra egyértelmű, hogy tenölődik létezése fontosságán. Alkalomadtán a lila kikerics darabjai szálldosnak a semmiben, s rögvést vég nélküli mélybe vet minket. Ilyenkor örökös kétségbeesésbe, s siradalmas magányba rángatsz minket. A gyöngé hullámok viharrá alakultak, mégis lángokban áll az egész mező. Csak úgy lekaszabolsz ezen cselekvéseiddel, megfosztasz a légzéstől, a zérusból egy óceánfenék válék.

A pályázat próza kategóriája, 2. helyezés.